

[Geert-Jørgensen.]

uddele 30 Mill. Kr. til de danske Bønder, naar de danske Bønder selv skal betale de 30 Mill. Kr., og naar de saa alligevel skal gaa nedennom og hjem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Jeg anerkender ganske det ærede Medlems Opfattelse af, at det er Arbejdere og Bønder, der i sidste Instans kommer til at betale Skatterne, men saa forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem omtalte netop det rige Gentoftte og de rige Skatteydere, der er i Gentoftte, for ved at indtage det Standpunkt, det ærede Medlem indtager, naar han gaar imod Kriseforslaget, forhindrer han disse Mennesker i at komme til at betale 25 pCt. til Fordel for disse arme Bønder og Arbejdere.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Geert-Jørgensen: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, at jeg nævnte de rige i Genofte Kommune som dem, der fik Skattelettelse, medens derimod det Skattepaalæg, de faar, overvælter de til sidst til Bønder og Arbejdere.

Edvard Sørensen: Det, der har kendetegnet denne Finanslovdebat, har ganske naturligt været den Krise, der i mere end et Aar har raset i vort Land, en Krise, der har trykket adskillige Landmænd i Knæ, saa de vil faa vanskeligt ved at rejse sig igen. Ja, det er allerede nu ikke alene Landbruget, der har mærket Krisen, men Fiskere, Smaa-haandværkere og handlende trykkes ogsaa i stærk Grad af de tunge Tider, der har ramt vort Land. Naar man som jeg, der bor midt iblandt den Del af Befolkningen, der for Alvor føler, hvor Skoen trykker, taler med dem om Forholdene, kan man for Alvor føle, hvor ondt mange af dem har det. Troen paa Fremtiden er i mange Tilfælde borte, det er en dyb Alvor, der præger dem, man ser i mange Tilfælde, at den Grund, de havde bygget deres Hjem og deres Fremtid paa, og som de troede var sikker, er Sand. De Hjem, de har bygget op, staar i Fare, og der er sikkert intet saa trist som at skulle forlade det Hjem og den Virksomhed, som skulde have dannet Rammen om Familiens Fremtid og Lykke. Det er forstaaeligt, at man spejder efter Udveje udefra, der kan

bringe lidt Lettelse i Øjeblikkets Vanskeligheder, og Forhold, der kan gøre Kaarene taalelige i Fremtiden. Jeg tror, at de fleste i deres egen Bedrift har gennemført de Beparelser, der er mulige; desværre er det jo ikke nok, men det er selvfølgelig rigtigt, at det maa være det Sted, hvor man skal begynde. Det første maa altid være at stille Kravene overfor sig selv og begynde at indføre Beparelser med sig selv, men derefter er det naturligt, at man retter Blikket mod de Institutioner, der beslægtet store Dele af den enkeltes Udbytte, ja, i det kommende Aar vil det, hvis ikke Ændringer i Beskatningen finder Sted, for mangfoldige Landbohjem være saadan, at man ikke nøjes med at beslægtet en Del af Udbyttet, men tager det hele og i adskillige Tilfælde, hvor der intet Udbytte er, alligevel kræver en stor Udskrivning til det offentlige. Det er naturligt, at man spejder efter, om der dog ikke er nogen Mulighed for at faa denne urimelige Beskatning ændret saaledes, at man skattemæssigt set blev sat paa lige Fod med andre Stænder. Det er ogsaa naturligt, om man venter Velvillie og Forstaaelse fra det offentlige i det Øjeblik, der er Vanskeligheder, og man skulde tro, at en saadan Forventning ganske naturligt blev opfyldt, blev imødekømt omgaaende, men saadan ligger det desværre ikke, i alt Fald ikke til i Dag.

Naar man hører Regeringspartiernes Medlemmer udtale sig under denne Finanslovsdebat, har Omkvædet været: Det haster ikke, tag det med Ro, se Tiden an, det gaar ikke at gaa længere end til Dagen og Vejen. Jeg tror ikke, det er det, man ude i Befolkningen venter af Rigsdagen. Det, man venter, er en Forstaaelse af Tidens Vanskeligheder, en Forstaaelse af, at det er ekstraordinære Forhold, vi er kommet ind under, Forhold, der kan føre en stor Del af vort Folk til Død og Undergang, hvis ikke der trædes hjælpende til. Man skulde mene, at saadanne Forhold kunde kalde til Samling om de Opgaver, der ligger for. Nu hørte vi for nogle Dage siden det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen mane til Sammenhold og Forstaaelse, og jeg glædede mig stærkt over Indledningen til denne Tale, men ak, Glæden var saa kort. Naar man hørte Resten af Talen, fik man Indtryk af, hvad det ærede Medlem forstod ved Forstaaelse. Regeringens Forslag var et Ultimatum, overfor dette taaltes ingen Indvending, og f. Eks. Venstres Forslag om Ændring i de kommunale Ejendomsskatter var et Forslag, som man aldeles ikke vilde forhandle om. Ja, det er ogsaa en Form for Forstaaelse Partierne imellem! Men det maa jo være